

Sota l'aigua

Anem d'excursió al pantà, tal com ens prometia el fullet de les colònies. Els monitors ens col·loquen les armilles salvavides i ens fan pujar de tres en tres als patins. Ens acostem al campanar. M'incomoda la sensació de lliscar per damunt d'un poble negat. Intento apartar la vista de l'aigua i concentrar-me en el pedaleig. És un dia gris. M'espanta pensar que ens podríem perdre, desaparèixer per sempre en la boirina que ens embolcalla amb la seva abraçada humida. Un llamp i el cruixit del tro que el segueix em retornen bruscament a la realitat. Em giro i el que veig al voltant m'esgarrija. L'embassament se'm mostra amb tota la profunditat: cases inundades per reial decret, hectòmetres cúbics allà on havien respirat, rigut i plorat desenes, centenars de persones al llarg dels segles. Un raig de sol travessa els núvols i converteix la làmina d'aigua en un mirall. El meu reflex són dos ulls esbatanats que em miren fixament, amb una ganyota a mig camí entre l'horror de morir ofegada i el retret.

Cossos estranys, Eva Arasa Altimira